

BORIS DOGAN

GALERIJA FORUM

CENTAR ZA KULTURU
I INFORMACIJE ZAGREBA
TESLINA 16, tel. 421-144

18. 4 – 16. 5. 1985.

DOGAN

PRIZORIŠTA SAMOSVOJIH VREMENA

T k o da zna kojeg trenutka, dana ili mjesta, noći ili prividenja, događaja ili slučaja, biva određena, našim učešćem, naša s u d b i n a ili neki njezin dragocjeni ulomak. Dragocjen jer je istina postojanja, zajedno sa svim ostalim. Da, o s t a l i m ali svakako ne i samo nevažnim.

Autor, slikar, šetač, gledalac, bezimenjak, čovjek čežnji i nemira, čovjek igrač (ekvilibririst nade), čovjek prošlosti u potrazi budućnosti, čovjek pretpostavke... to može da zna (da odredi sebi) može da zna onoliko, ili slično, koliko i ne zna, a može, usprkos svim zbivanjima (svakojakih bolnosti), da i ne zna. Može i da slavi takve trenutke i takva mjesta kao svetost novih — pravih rođendana, ili najdražih zavijača. Može i da ih izmjenjuje ako mu je život sastavljen od njemu zanimljivog vremena razlika i "nadiigravanja" tih o s o b i t i h — najosobitijih p o v o d a. Š t o znači ta jednostavna ("nepredmetna") r i j e č — (osobiti) p o v o d ? Znači, barem ponekad, ponajprije sliku sudbine, sudbinu samu koja se ima (ne)desiti. A upravo je ona jedina ozbiljnost koju oblik postojanja: život, djelo, sjećanje, strast, poraz opstanak... imaju!

Da, ona znači određivo i neodredivo č u d o nekog protivljenja mnogobrojnoj besmislenosti trajanja, znači potpuno vjerovanje u iluzije (u sreće i nesreće) svojih razloga. Tu se, uz sve napore, i vještine, i (ne)ostvarenja, i hrabrosti (svakojake rizike)... ipak, kad-tad, gubi, u nekim drugim intimnim i životnim vremenima, u nekom ljudskom (genotipnom) časoslovu. Ali bez takvih doživljajnih i življenih povijesti nema osobitosti, a vrijeme u svakom slučaju uvijek jednom zauvijek otkucava. Ipak: gubitak je to gorči, to vredniji što je otpor svemu, osim s l i c i svojeg povoda, bio čovječniji darovitiji, osobniji, rizičniji, rubniji... Ova prekrasna izložba BORISA DOGANA, ova osjetljiva, dramatična i iskupljena slikarska svečanost, upravo je "priča" o tim n e k i m početnim i nezaboravnim sudbinskim susretima. Ona je prizorište susreta sudbina i nezaborava onih obranjenih ž i v o t o m kao čudom, izbornim voljom novih početka, razlozima nastavaka. Nemože, kaže tako iskano i s k u s t v o,

ili njegovo slikarstvo, ili ova uistinu zrela i nadasve autorska izložba, nemože "tek tako" slika, slika vremena i mjesta kao sudbinskog "slučaja" koji treba otkriti i kad ga se savršeno poznaje, da — otkriti sebi i izvan sebe, i sobom samim, nemože tek tako b i t i — uz svu ljubav i odanost, jednom dorečena, iako uvijek najistinitija. Postoji i nesaglediva, iako najviđenija, i tako lijepo zapisana, i tako različita, i uvijek istinita. Zapis se nastavlja, izmjenljiv, iako i slikarski i ljudski (znači sudbinski) biva uvijek i posebice nešto od onog "jednom zauvijek". Takav biva — vrijednošću zapisa — slikarskom vrijednošću d j e l a ljudsko, pjesničko-slikarsko, jednom zauvijek. A ono se ne događa izvan osobitih iskustava, izvan sukobljavanja vlastitih sudbina. BORIS DOGAN upravo je takav slikar-iskazatelj s v o g iskustva, kao "motiva" i "modela", kao "krajolika", kao intimne i egzistencijalne nedjeljivosti. Zato je slikar premašenih i osvojenih, i potvrđivanih, i određenih, i ponovnih, najvlastitijih odluka, ali i njihov emotivni, njihov moralni, njihov zaigrani, njihov sanjani, njima ohrabreni i zapitni, njima odani... dužnik. Iako se — slikar i njegov dug — dobro poznaju oni se međusobno ne razrešavaju tek s nekoliko verzija sudbinskih prizorišta, ili tog svog životnog "čuda". (Dogan mu uvijek daje svečani značaj uspješnosti.) I slikar i njegov dug znaju da su oboje ovisni od vječnih elemenata "običnosti". Znaju da su, radi naravi svoje gradivnosti, nerazdvojni od Zemlje. Da, najprije od velike Doganovski cvijetno istkane ili potom, ili tim više — neodgonetljive Zemlje. Zatim slijedi (tjelesna svijest) o ovisnosti od Elementa prostiranja, onih svakojakih od kojih, vjerojatno, Zemlja (pa prema tome i čovjek) i živi, i oni su slikaru dio tjelesnog obzira, nedvojbeno identifikacija Zemlje i svega što znači Čovjek. Na s l i c i ti Elementi prostiranja su viđenja Neba. Neba većeg, manjeg ili velikog, ali uvijek postojećeg. Viđenje su Voda, Sunca, Mjeseca... bilo ponekad, bilo često. Ovisi o našem viđenju predmjavanja koja natkriljuju faktografičnost zapažanja. U tim odnosima prema Elementima iskazuju se najodmjerena opredjeljenja — izriču se, između ostalog, rangiranja pripadnosti ŽIVOTU. Ovom vlastitom i zato jedino (iskreno ljudski) objektivnom, bez obzira da bilo koju "spektralnu", analitički-znanstvenu (postojeću) sudbinu preobrazbi naših uvijek tek "nekad", "negdje" i "nekako" postojećih (organskih i anorganskih) "sudbina". Dokaz toga je i u (pojmovno-poetskoj) lapidarnosti i m e n a ovih svlika ("Zapretna prošlost",

Izdavač
Published by
GALERIJA FORUM CENTRA
ZA KULTURU
I INFORMACIJE, Zagreb,
Tesline 16 tel. 421-144

Za izdavača
For the publisher
MILAN BREZAK

Urednik kataloga
Catalogue editor
VIŠNJA KNEZOVIĆ

Predgovor
Preface
VLADO BUŽANČIĆ

Prijevod na engleski
Translation into English
VILMA OŽBOLT

Fotografije
Photography
MILAN BABIĆ
MILAN PAVIĆ

Grafički urednik
Graphical supervisor
IVICA STANČIN

Likovna postava
Arrangement of exhibits
VIŠNJA KNEZOVIĆ

Plikat
Poster design
BORIS DOGAN

Tehnička postava izložbe
Technical layout
ŽELIMIR MARTINJAK

Umnožavanje kataloga
Printed by
KREŠIMIR ŠTEFANOVIĆ

Naklada
Edition
500 komada

1983, "Probuđeno tlo", 1982, "Vrijestište", 1983, "Plamteća zemlja", 1982, "Kišno sunce", 1983, "Utaženo vrijeme", 1983, "Haljeva kome-ta", 1984, "Violetno nebo", 1982, "Zeleno mo-re", 1982...). Kao što je i u izboru onog prikaza za čim se, kad se i koliko se mje-r i vrijeme te svoje sudbinske "dugodovštine". Tog (ne)znanja kao sasvim magične potrebe trajanja, ali i uvijek nekog njegovog nostalgičnog potvrđe-nja. I zato su — tim svojim dugo građenim, i slikarski sjajno izgrađenim tragalačkim egzisten-cijalističkim govorom, ove Doganove slike i sas-vim osobne i sasvim sveopće, tj. slike subjekt-i vističkog (autorovog) samogovora i slike koje go-vore s v e jezike svijeta-čovjeka. Kao što su nam se potvrdno i nezaboravno otkrivala 1980. na nje-govoj životnoj izložbi u Modernoj galeriji u Zagre-bu tako nas nekom srodnom i novom uvjerljivoš-ću vremena 1980 — 1985. sad zadivljuju duktusom potresnog nastavka slikanja svoje n o v e sudbine (jer svega se je dogodilo Doganu poslije siječnja 1981.). Kao i u onoj Doganovoj "staroj" kronici tako sam i u ovoj novoj prepoznao i onih nekoliko vlastitih osobitih i sasvim nezaboravnih i meni zauvijek dragocjenih trenutaka, mjesta slika odluke, uspomena strašne samoće novih po-četaka... A da je pri tome, oko mene, sve "bilo tako lijepo", čak raskošno.

Da, i sad je u ovih tridesetak Doganovih slika r i j e č — ili uvijek uvjerljivo nepatetična slika (ne)izmjenjivog kontrapunkta nekih sudbin-skih, autoru dobro znanih događaja. Zna ih, a nikako da ih se nagleda — jer u svome jedinstvu nikada nisu bili tek "jedno".

Ili: ova izložba prizorište je n e k i h samo-Doganovskih Zemlji ponajprije posvećenih prikaza i odrednica susreta čovjekovih života i smrti. Pi-tanje odluke dano je s l i c i.

VLADO BUŽANČIĆ

SCENES FROM TIMES OF SELF-SUFFICIENCY

Who knows which moment, day or place, in which night or vision, event or chance happening our destiny, or some precious fragment of it, will take its bearings. It is precious because it is the truth of existence, of everything. Yes, everyth-ing else, regardless of how big or small.

The author, painter, walker, observer, the nameless one, the man of yearnings and unrest, the player man (an equilibrist of hope), the man of yesterday striving for his tomorrows, the man of supposition... may possess that know-ledge (to decide for himself) to know as much as he does not. He may, despite all what happens (all kinds of pain), be devoid of such knowledge. He may praise certain moments and places as the sanctities of the new, the real birthdays or the dearest places of origin. He may even alternate them — should his life be made of, for him, in-teresting periods — with something different, and a "playing off" of these special, very special motifs. What does this simple ('in-corporeal') word (special) motif mean? Its foremost meaning, at least sometimes, is the image of destiny, destiny itself which is to be (or not to be). It is destiny which renders gravity to be possessed by the forms of our existence: life, work, memories, passion, defeat, survival!

Yes, it denotes the definable and nondefinable wonder of opposition to so many absurdities of duration; a complete trust in illusions (in hap-piness and unhappiness) of reasons. Here, how-ever, despite all struggle and skill, (non)realizations and bravery (with all kinds of risks) ...one will be a loser, sooner or later, in times of intimacy or existence, in some human (genotypic) book of time. But without such lived and lived-in histo-ries there are no landmarks; time tolls once forever anyway. Still, the bitterer the loss, the more va-luable, more human, more gifted, riskier and clo-ser to the brink will be the opposition to everyth-ing except to the i m a g e of one's motif.

This splendid exhibition of BORIS DOGAN's works of art, this sensitive, dramatic and explai-ned artistic festivity is in fact a 'story' about some such primary and unforgettable encounters with destiny. This exhibition is a stage of encounters with destiny, of struggles against oblivion, de-fended by life as a wonder, obtained by strug-gling for new beginnings, by reasons of conti-nuity. It cannot simply thus, relates this woven

experience, or this painting, this genuinely mature and above all author's show, a picture cannot sim-ply present time and place as a 'case' of fate to be discovered, even though it may be perfectly familiar. Indeed, it has to be discovered by one's own self and displayed to the outside world by means of one's own self. It cannot be fully explained simply by love and devotion, even though it is always the utmost truth. There is the inexhaustible one, but most familiar truth, the truth beautifully written down, the very different one, but an essence of truth. The painting goes on, changeable, but in human and artistic terms (de-stined) to always be something of that 'once fore-er'. It becomes like such through the value of the writing — the artistic value of the work of art which is human, an author's or poet's 'once forever'. This does not happen outside the range of special experiences, beyond the confrontation with one's own destiny. BORIS DOGAN is just such a kind of painter — a renderer of his own experience as a 'motif', 'model' or 'landscape', as an intimate and existential inseparability. This makes him not only a painter of excelled and ma-stered, confirmed, disowned, repeated, inmost decisions but also of their emotions, their morals, their playfulness, their imaginings, by them encouraged and questioning, to these devoted... debtor. Although the debtor and his debt are on good terms, they do not reach a mutual settlement by varying aspects of fate or the painter's exis-tential 'wonder'. (DOGAN renders to it the festive significance of a success.) Both the painter and his work are aware that they depend on eter-nal elements of 'everyday' phenomena. They are aware that, due to the nature of their possibility of expansion, they are an inseparable part of the Earth. Yes, firstly the Doganesque large florally woven Earth followed by the even more indeciph-erable Earth. Then comes a bodily awareness of the dependence upon the Elements of space, all kinds of elements to which the Earth (and con-sequently man himself) probably owes its exis-tence. They are to the painter a part of bodily consideration, an identification with the Earth which unquestionably represents man. In the pictures, elements of space are aspects of the Sky. The Sky is either magnified, reduced or sim-ply large, but constantly there. They are images of the Water, the Sun, the Moon... be it either occasionally or frequently: it depends on our private angle, suppositions and his ranked belong-ing to LIFE. He belongs to his own self, therefore, to the only objectivity in sincere and human

terms, regardless of any 'spectral', analytical or scientific (existing) destined transformations of our 'sometimes', 'somewhere', and 'somehow' existing (organic and inorganic) 'fates'. The proof of this lies also (in terms of notions and poetics) in the lapidarity of the titles of these pictures ('The Buried Past', 1982, 'Soil Awake', 1982, 'Heather' 1983, 'Halley's Comet' 1984, 'Violet Sky' 1982, 'The Green Sea' 1982...) Just as la-pidary is the choice of presentations illustrative of what, when and to what extent the times of his destiny's adventure is me-asured against.

That (non)knowledge is a totally magical need for duration, as well as a certain nonstalgic ego-trip. Therefore, these long built upon and, in pic-toral terms, brilliantly executed and probing existential renderings make DOGAN's painting completely personal and yet at the same time general in character, i. e. painting of a subjective (author's) auto-communication and painting in all languages of the world, of mankind. They were just as affirmatively and unforgetably re-vealed to us in 1980 in the exhibition of his life's at the Modern Gallery in Zagreb, although today we are freshly amazed by a similar and yet fresh persuasiveness in the 1980—1985 period. They amaze us through the ductus of continuity in pa-inting, his new destinies (for all sorts of things have been happening to DOGAN since January 1981). Just like in DOGAN's old chronicle, I have recognized in this new one a couple of my own, special and quite unforgettable — and for me eternally precious moments — images of places where decisions were made, memories, the awesome loneliness of new beginnings... At the same time, around me, everything 'seemed to be so nice', even luxuriously so...

Yes, in the whirly or so of DOGAN's painting is conveyed the word — or regularly convincing non-pathetic image — the (non)alterable coun-terpoints of some fateful, to author well known instances. He knows them, but cannot take his eyes from them — since in their unity they have never been just 'one'.

Or: this one-man show is the setting for some auto-DOGAN esque views devoted primarily to Earth and the outline of man's encounters with life and death. The painting revolves this match.

By VLADO BUŽANČIĆ
Translated by VILMA OŽBOLT

BIOGRAFIJA

Boris Dogan rođen je 29. listopada 1923. godine u Zagrebu. Od 1946. do 1950. pohađa Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu (profesori: D. Beraković, M. Detoni, K. Hegedušić i A. Mezdjić), a od 1950. do 1952. "specijalku" prof. Ljube Babića.

Od 1952. do 1960. suradnik je Majstorske radionice prof. Krste Hegedušića.

Član je grupe "Mart od 1957. godine.

Uz slikarstvo bavi se scenografijom, primjenjenom grafikom, keramikom i tapiserijom.

Živi i radi u Zagrebu.

Atelje: Proleterskih brigada 35. Tel. 519-859

SAMOSTALNE IZLOŽBE

- 1959. Sarajevo, Umjetnički paviljon
Beograd, Salon ULUS-a
- 1961. Zadar, Gradska loža (Petnaest slika posvećenih Rajki)
- 1963. Rijeka, Mali salon
Split, Galerija umjetnina
- 1964. Zagreb, Kabinet grafike JAZU (Plakat, knjiga)
- 1966. Čakovec, Izložbeni salon
- 1967. Rijeka, Mali salon (Izložba opreme knjiga i plakata)
- 1969. Sombor, Galerija Centra za kulturu
Beograd, Galerija Kulturnog centra
- 1970. Vinkovci, Galerija umjetnosti Vinkovci — Likovni salon
- 1972. Novi Sad, Mali likovni salon (s Vailijem Jordanom)
- 1980. Zagreb, Moderna galerija, Slikarstvo 1948—1980.
Maribor, Umetnostna galerija, Slikarstvo 1948—1980.
- 1985. Dubrovnik, Galerija Dubrovnik
Zagreb, Galerija Forum

Od 1948. godine izlaže na brojnim skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu.

NAGRADE

- 1962. II nagrada na izložbi "Gozd in les v likovni umetnosti" Slovenj Gradec
- 1966. I nagrada Plavog Salona, Zadar
- 1971. Otkupna nagrada na XI likovnoj jeseni, Sombor.
- 1973. Nagrada "Zlatno pero Beograda" za ilustraciju (Juraj Bukša i Antica Antoš: Dječak u sjeni vrbe, čitanka za četvrti razred osnovne škole, izd. Školska knjiga, Zagreb, 1973.)
- 1974. Nagrada "Grigor Vitez", Zagreb, za ilustraciju (Čedo Prica: Crna Kraljica, izd. Školska knjiga, Zagreb, 1974.)
- 1976. Statua "Novo pokoljenje", Beograd, za ilustraciju (Danije Dragojević: Bajka o vratima, izd. Naprijed, Zagreb 1975.)
- 1981. Grand Prix Dubrovačkog salona, Dubrovnik, 1981.
- 1982. Nagrada Grada Zagreba za monografsku izložbu u Modernoj galeriji, Zagreb (Slikarstvo 1948—1980.

ZELENO MORE, 1983.

PRIJETECE NEBO, 1982.

UŽARENO TLO, 1981.

Igra trava	1981.	ulje na platnu	57x69 cm	Zaprieta prošlost	1983.	ulje na platnu	95x120 cm
Užareno tlo	1981.	ulje na platnu	80 x 100 cm	Užareno vrijeme	1983.	ulje na platnu	63x68 cm
Plamteća zemlja	1982.	ulje na platnu	90x69 cm	Zeleno more	1983.	ulje na platnu	95x120 cm
Violetno nebo	1982.	ulje na platnu	69x90 cm	U čast poentilista	1983.	ulje na platnu	48x65 cm
Preteće nebo	1982.	ulje na platnu	57x68 cm	Polje uspomena	1984.	ulje na platnu	70x120 cm
Bremenita zemlja	1982.	ulje na platnu	68x80 cm	Jelisejske poljane	1984.	ulje na platnu	70x120 cm
Probudeno tlo	1982.	ulje na platnu	135x135 cm	Maestral	1984.	ulje na platnu	80x80 cm
Obojeni krajolik	1982.	ulje na platnu	80x135 cm	Haljeva kometa	1984.	ulje na platnu	55x66 cm
Violete	1983.	ulje na platnu	54x64 cm	Zr enje	1984.	ulje na platnu	40x50 cm
Skerletni cvijetovi	1983.	ulje na platnu	63x78 cm	Pomama	1984.	ulje na platnu	80x100 cm
Kišno sunce	1983.	ulje na platnu	49x62 cm	Prizorište	1985.	ulje na platnu	92x120 cm
K smiraju	1983.	ulje na platnu	63x80 cm	Zemlja	1985.	ulje na platnu	120x95 cm
Vrijesište	1983.	ulje na platnu	120x95 cm	Vjetar u suncu	1985.	ulje na platnu	95x120 cm

ČLANOVI GALERIJE
FORUM
MEMBERS OF THE
FORUM GALLERY

KOSTA ANGELI RADOVANI
BELIZAR BAHORIĆ
JOSIP DIMINIĆ
IVO FRIŠČIĆ
RAUL GOLDONI (1919-1983)
STANKO JANČIĆ
NIVES KAVURIĆ—KURTOVIĆ
ZLATKO KESER
EUGEN KOKOT
ANTE KUDUZ
FERDINAND KULMER
IVAN LOVRENČIĆ
EDO MURTIĆ
DALIBOR PARAĆ

ŠIME PERIĆ
OTON POSTRUŽNIK (1900-1978)
ZLATKO PRICA
NIKOLA REISER
MARIJA UJEVIĆ—GALETOVIĆ
GORANKA VRUS—MURTIĆ

U GALERIJI FORUM IZLAGALI SU
EXHIBITIONS IN THE FORUM
GALLERY

BORIS DOGAN
FERDINAND KULMER
GIUSEPPE ZIGANA
LAZAR VOZAREVIĆ
JOAN MIRO
NIKOLA REISER
EDO MURTIĆ
IVAN LOVRENČIĆ
ZLATKO PRICA
IVO SEBALJ
VASKO LIPOVAC
ANTE KUDUZ
SIME PERIĆ
ACHILLE PERILLI
OTON POSTRUŽNIK
EMILIO VEDOVA
FRANO ŠIMUNOVIĆ
KSENIJA KANTOCI
STEVO BINIČKI
NIVES KAVURIĆ—KURTOVIĆ
RICHARD MORTENSEN
IVO FRIŠČIĆ
VIRGILIJE NEVJESTIĆ
MILIVOJE NIKOLAJEVIĆ
LOJZE SPACAL
TONI BENETTON
BOŠKO PETROVIĆ
JOVAN SOLDATOVIĆ
LJUBOMIR PERCINLIĆ

GORANKA VRUS MURTIĆ
JOSIP DIMINIĆ
ANTE JAKIĆ
NIKOLA KOYDL
RAUL GOLDONI
PREDGRAD NEŠKOVIĆ
DALIBOR PARAĆ
PETAR HADŽI BOŠKOV
BOGDAN BOGDANOVIĆ
ALBERT KINERT
MILE SKRAČIĆ
SPASE KUNOVSKI
BORO MITRIČESKI
FADIL VEJZOVIĆ
PIERO TARTICHIO
VLADIMIR STRAŽA
BELIZAR BAHORIĆ
BRANKO RUŽIĆ
GRAFIČARI IZ HAMBURGA
SUVRREMNI UMJETNICI IZ
SR MAKEDONIJE
MERSAD BERBER
MIODRAG B. PROTIĆ
STANKO JANČIĆ
ANTE KAŠTELANČIĆ
ROBERT RAUSCHENBERG
KOSTA ANGELI RADOVANI
OTO LOGO
MILAN KONJOVIĆ

PETAR MAZEV
GUALTIERO MOCENNI
LJUBOMIR KARINA
RATKO JANJIC—JOBO
STOJAN CELIĆ
ISMAR MUJEZINOVIĆ
EUGEN KOKOT
ŽIVA KRAUS
MARIJA UJEVIĆ—GALETOVIĆ
MAJA DOLENČIĆ—MALEŠEVIĆ
DRAGO TRŠAR
ANDREJ JEMEC
ELIZABETH FRANZHEIM
SUVRREMNA UMJETNOST
KOSOVA
JEAN MESSAGIER
TADEUSZ LAPINSKI
IVO KALINA
MATKO TREBOTIĆ
GRUPA MLADIH AUTORA IZ
ZAGREBA
ANTE MARINOVIĆ
MUSLIM MULLIQI
AGIM CAVDARBASHA
OLGA JANČIĆ
ZLATKO KESER
ĐURO PULITIKA
SLAVKO KOPAČ
SHYQRI NIMANI